

če se ti držaj odtrga od češulje, ako ga vslo-
čiš, in če vzameš češuljo v roko pa jo združneš,
raztegne se ti hitro, ako je dovolj suha, če pa
še ni suha, ostane ti združnjena.

Da se vzdrži hmelj, treba ga je žvepljati.
To pa se izgodéva v sušilnicah na poseben na-
čin, sicer pa ti razum daje način, kako si ga
najbolje ozvepljaš. Hmelj, ki se suši na navadni
način, skazi se po malem, kajti nek del moke
se razkroji, izgubi vonj, izpremeni se ji barva
ter se zaredijo neke gljivice. Zoper to pomaga
žvepljanje, zakaj le-to pospeši sušenje hmelja
in zabranjuje, da se ne vzredijo gljivice. Sem-
tertje se žveplja pa tudi za to, da se skažen
hmelj popravi, to je, da dobi lepo barvo ali to
ni pošteno in sploh ne pomaga, kajti kdor se
izpozna, zapazi na hmelji to brž, ko si pogleda
moko. Le-ta je še zmerom temna in nima vonja,
vsaj prijeten ni. Torej skažen ostane hmelj in
nima vrednosti.

Koliko da priraste hmelja pa tudi, koliko
da mu je cene, to je prav različno. Tako po
celem računi se v 12 letih na 2 prav dobri,
na 6 srednjih in na 4 slabe žetve. Cena pa se
ravna po tem, koliko je hmelja treba domačim
pivarnam in koliko se ga proda v tuje kraje.
V Angliji in v Ameriki se ga prideluje v časih
več, v časih manj, in naše blago je v časih
bolje, v časih slabše, tudi iz prejšnjih let ga
je še v časih kaj in torej lahko vemo, da je
cena prav različna in da se nikoli ne zna za
gotovo, kaj da je naše blago vredno.

Nikako tedaj ni prav, če se daš zapeljati,
kedar ti hmelj katero leto obilo vrže dobička,
da še odločiš več zemlje za hmelj. Kakor pri
drugih rečeh, tako je tudi pri hmelji pravilo:
Po malem, po pameti, po razsodbi gledé na
tvojo zemljo, na delalne moči in na tvojo mož-
njo — bode mogoče, da ti bode hmeljarstvo v
korist, sicer pa na izgubo. To kaže izkušnja
pri posestnikih v Zateci na Českem in v Spaltu
na Bavarskem. Tam imajo najboljšo zemljo za
hmelj, toda bolj revnih ljudi ni skorej nikjer,
kakor ravno tam. To dela vedna sprememba
cene pri hmelji, sprememba, ki se ne da izra-
čuniti.

Še huje pa je, če se kmet poprime trgo-
vine s hmeljem. Tak ne spravi samo sebe na
kant, ampak tudi svoje sosede pripravi lahko
v največjo škodo. Nevarna je kupčija vsaka,
najnevarniša pa je kupčija s hmeljem.

Sejmovi. Dne 7. julija v Vojniku, v Kapli
in v Oplotnici. Dne 9. julija pri sv. Juriji na
Pesnici, pri sv. Emi pri Podčetrtku, v Lembergu
in v Pišecah.

Dopisi.

Iz Ormoža. (Mestne volitve.) Volitve
v zastop našega mesta se bližajo, ter se bodo,

akō ne bode kaj posebnega v zmes prišlo, v
kakah šestih tednih vršile. Nasprotniki delajo
na vse kriplje, kajti strah jih obdaja, če po-
mislijo, da bi bilo le mogoče, da edino, kar še
imajo v rokah, zastop Ormoški, zgubijo. In uboga
požarna bramba! Vaje se vrše za vajami pa
„kneipe“, kjer jim občinski pisar in „aichmei-
ster“ Gedlička prediguje, da morajo požarni bram-
bovei biti složni, da morajo voliti samo nem-
ške može, kajti Ormož je nemško mesto in mora
kot tako ostati, nikakor pa se ne smejo „slo-
venskim vsiljencem“ udati. Ormoška požarna
bramba je prestopila društvene namene ter je
postala politično društvo, na kar opozarjamo
naše politične oblasti. Veseli nas pa, da se naj-
dejo možje, ki se vedó moško in odločno ter
da se ne vdajo nobeni sili. Pri eni takšni
„kneipi“ je bil tudi g. Kovačič, posestnik in
sodar v Ormoži. On je bil tudi ud požarne
brambe. Ko je Gedlička prebral poziv do po-
žarnikov, da morajo nemško voliti, je g. Mar-
tinc rekel: „Kdor obeča, da bode nemški volil,
naj ustane“. In glej, vsi razun g. Kovačiča, so
ustali, on je obsedel. Zdajci pa so vsi na-nj
šli, ga suvali itd. Ali on ni imel straha, am-
pak bil je miren med divjaki ter je rekel: „Po-
žarno društvo ni politično društvo, ono ne sme
ne nemško, ne slovensko, ampak občno biti, jaz
si le dam povelja davati pri požarni brambi,
nikakor pa ne, kako da bi moral voliti. Jaz
sem Slovenec in ostanem Slovenec“. Gedlička
povdarja, da je „feuerwehr“ „deutsches insti-
tut“, na to pa g. Martinc g. Kovačiču reče:
„Ker se z nami ne strinjate, pridite k meni,
da svoj izstop prijavite“, a g. Kovačič se mu
je moško odrezal, da njemu ni treba k nikomu
iti. on je neodvisen mož in očitno pred vsem
prijadi svoj izstop, ker ne more dalje biti ud
takemu strankarskemu društvu. To je možato
postopanje, in priporočali bi to postopanje v
posnemanje tistim Ormožancem in Hardečanom,
ki so še sedaj udje tega nemškega političnega
društva. Vsled tega vže zdaj opozarjamo vse
volilce posebno pa naše gospode poverjenike,
da ob pravem času delujejo, volilcem potreben
poduk dajo ter jih opozorijo na važnost te vo-
litve. Vsi morajo priti na dan volitve in zmaga
naša bode sijajna, in celi Štajar bode zaklical:
„živio in slava“ zavednim volilcem ormoškim.
Toraj bodite oprezni in pazite, da nam satan
ne poseje ljulike med pšenico.

Iz Vitanja. (Odlikovanje.) Prav gin-
ljiva slovesnost se je te dni obhajala v našem
trgu. Našemu občespoštovanemu gospodu Jož.
Lautnerju, daleč na okrog slovečemu zdravniku,
je podelilo Njegovo Veličanstvo v priznanje nje-
govih zaslug na zvestem opravljanji njegovega
trudapolnega zdravniškega posla, pa tudi za-
radi zaslug, ki si jih je sivi starček pridobil
kot večleten župan Vitanjski — zlati križec.

To znamenje najvikše zadovoljnosti prinesel je tedaj tu sem blagorodni gospod Dr. Netoliczka, c. kr. okrajni glavar v Celji, spremljevan od g. Dr. Snedica, c. kr. okr. zdravnika. Ob 9. uri služila se je v farni cerkvi slovesna sv. meša, kajti ljubeznjivi slavljenec se je hotel Vsemogočnemu zahvaliti za vse milosti, katere mu je podelil v teku 77 let njegovega življenja. Starček je preslab, da bi mogel peš iti v hišo božjo; zato se je na vozičku skozi cerkvena vrata peljal pred oltar, da je mogel biti navzoč pri najsvetejši daritvi. Po cerkvenem opravilu se podajo povabljeni gostje, tržko starešinstvo, rodbina jubilarjeva od blizu in daleč z odlikovanim gospodom vred v občinsko hišo. Gospod okrajni glavar nariše v jedrnatih besedah za-sluge gosp. Lautnerja ter mu pripne zlati križec na prsa. Blagega starčka je to toliko prevzelo, da je solznih oči komaj izpregovoril prošnjo, naj g. glavar njegovo srčno zahvalo blagovoli predložiti pred prestol Njegovega Veličanstva. A tudi vsi navzoči bili so ginjeni do solz, ko so s slavljencem vred občutili veselje, v katerem je plavalo njegovo srce. Pri banketu, ki se je vršil na g. Kokošinekovem vrtu, so se vrstile zanimive napitnice v proslavo Njegovega Veličanstva, v zahvalo g. okr. glavarju, posebno pa na zdravje gospoda Lautnerja. Svirala je vrlo dobro Smarijska glasba. Zal, da nam vreme ni bilo ugodno! „Slovenski Gospodar“ želi v imenu Slovencev, ki blago srce g. Lautnerja poznajo: naj mu ljubi Bog okrepeča njegovo zdravje in podaljša na mnoga leta njegovo življenje!

Iz Šaleške doline. (Slabo delo, slabo plačilo.) [Konec.] Frankfurtarske zastave, koje so bile v ta dan v Šoštanji poleg drugih razobešene, kazale so njihovo veliko-nemško mišljenje. — Pri tej priliki je tudi pokazala nemčurska četvorica Šoštanjskih „bürgerjev“, da jim ni mar za molitev in čast božjo; ne, za tisto jim ni mar, pač pa jim je za tisto veliko-nemško kulturo. Na čast Šoštanjskega trga se mora reči, da jih je velika večina tržanov, ki ostro obsojajo netaktno postopanje te nemčurske četvorice. Kdo pa so ti ljudje, ki se tako ponašajo s svojo veliko-nemško kulturo? Nekaj je domačih odpadnikov, nekaj pa tujih privandrovcov, koji so pozabili, da jih je rodila slovenska mati in da so tukaj na slovenskih tleh, a njihova imena glasno v nebo kričijo, da so sinovi slovenskega naroda, akoravno sami to na vso moč tajijo in svoja imena po nemško pačijo, zatoraj je resnična prislovica, ki pravi: „Kdor materni jezik zataji, navadno zataji tudi vero“. Ko bi se Slovenci poprijeli gesla: „Svoji k svojim“, kmalu bi se zgodilo tukajšnjim nemčurskim napetnežem tako, kakor sestradanim vrbcem po zimi na strehi, da bi čivkali; „Zakelj imam, pa prosa nimam“. Morebiti si mis-

lijo, ker Šoštanj stoji v krasni Šaleški dolini, da je to na nemških tleh? Če tako mislijo, se zelo motijo, kajti zgodovinsko je dokazano, da „od nekdanj stanuje tukaj slovenski naš rod. Če vé kdo za družega, naj reče, od kod?“

Iz spodnje Savinjske doline. (Naše napredovanje.) Tudi dandanes se še čudeži godijo. Mar li ni to čudež, da je, kjer je pred kratkim časom se šopirila širokoustna nemška mačeha ter si že menila postaviti svoj sedež v mlado otroško srce v nemškem šulvereinu; zdaj na svojem mestu mila in blaga slovenska mama ter si je ona napravila lepi spominek, pcdružnico sv. Cirila in Metoda. V resnici, to je čudno. V naši Veliki Pirešici, kjer je bilo, še ni dolgo od tega, vse nemškutarsko, vse le tako, kakor je bilo nekaterim, ki so pri tej reči svoj dobiček imeli, ljubo, tam je zdaj najlepša sloga; najlepša narodnost doma. In to, kako se vse zanima za slovensko reč! Tudi najzadnji kmetič ve zdaj, da je tudi on sin matere Slave in izogne se hiše nemčurja, ter še ne pogleda ga ne. Prava radost je slišati vrle naše mladeniče, kako da so vneti za narodno reč; kako lepo prepevajo narodne slovenske pesmi, s kako vidno navdušenostjo zapojejo „Slovenec sem, kje dom je moj“ in več enakih lepih pesmi. Čast in slava njim, vrlim fantom Velike Pirešice! In tudi dekleta se spoznajo, da so slovenska. Ako ti vence pletejo, prav lepo prepevajo zravno narodne pesmi, in ako ti ena ali druga naredi šopek, zapazil bodeš zravno lipovo pero, znamenje, da je Slovenka šopek naredila in da ga bode nosil slovenski mladenič. Prav tako, vrlo slovensko deklé; iz sreca ti kličem: „Živela!“ (Konec prih.)

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Njiju veličanstvi, svitli cesar in cesarica sta prišla v ponedeljek, dne 2. julija za nekaj tednov v Hostinjsko kopaljšče. — C. kr. poslanik v Londonu, grof Karolyi stopi v pokoj in je prejel veliki križ reda sv. Štefana. — Kakor se trdi, začne štaj. dež. zbor svoje zborovanje proti koncu meseca avgusta. — Podružnica „šulvereina za Nemce“ je pesniku R. Hammerlingu v Gradci izročila pohvalno pismo, češ, da je on v Nemcih vzbudil „nemško življenje sreca“. Resnica, to mu je velika zasluga! — Doslej je izhajal v Beljaku nemšk list, ki je polnil svoje predale skoraj samo s grjenjem slov. duhovščine in sploh slov. ljudstva, sedaj pa mu je zmanjkalo sape, ter ga tiskar noče več tiskati. Zakaj to? Kedar ni več denarja, preneha tudi Nemcu rada ljubezen. — Za mesto c. kr. okr. sodnika v Št. Pavlu v labudski dolini išče vlada moža, ki zna slovenski. Tedaj pride vendar-le tudi tam slovensčina v čast! — Obveznice dolga krajske zem-